

ההכרות שלי עם אדי

הקשר שלי עם משפחת נמנוב התחיל לפני יותר מחמישים שנה, בתחילת שנות השישים, כשאדי ומשפחתו הגיעו לדרבן דרום אפריקה, כשליחים בתנועת הבונים.

אני ואחי היו אז פעילים בתנועה, כמו גם הוריי בקהילה היהודית, ודי מהר אחרי הגעת משפחת נמנוב לעיר, נוצר קשר בינינו. אימצנו אותם, ואני נהייתי הבייביסיטר הקבוע של שלושת הילדים.

אדי עבד במרץ, היה מלא אנרגיה ורעיונות, והיה אהוב על כל החניכים ועל הקהילה כולה. כולם העריצו אותו. הסמינרים והאירועים השונים כגון ערבי שירה, הרקדה והצגות היו תמיד עם השתתפות רבה.

בסיום תקופתם בדרבן, בני המשפחה נסעו ליוהנסבורג והמשיכו את פעילותם בתנועה.

אנו ה-DURBANITES נפגשנו אתם במחנות השנתיים של התנועה, שהתקיימו במשך שלושה שבועות באזור קייפטאון.

ההשפעה של אדי עלינו - צעירים וצעירות - הייתה עוצמתית, וחלק גדול מהחניכים "עשה עליה", רבים מהם בגרעין "אתגר" לקיבוץ צרעה.

אני עליתי לבד ארצה בגיל עשרים, בהשפעתו של אדי (לא חיכיתי לעלייה של הגרעין) ונשלחתי ע"י אדי לאולפן בקיבוץ כפר הנשיא....

ללא השפעתו של אדי, הכל היה יכול להיות אחרת; אבל זכיתי, וכל היתר היסטוריה!..

יהי זכרו ברוך

נעמי פורסטר

